

blande sig i Forholdet, saa er det netop i Forholdet mellem Ægtefæller, og at tænke sig at ordne Tingene saaledes, at der ikke skulde kunne foretages de nødvendige Dispositioner, navnlig af en Forretningsmand, uden at der mellem ham og Hustruen skal skaffes en Voldgift til Veje, vilde være fuldstændig at ødelægge Ægteskabet. Men det mærkelige er, at disse Tanker og Ønsker tendere et ganske andet Sted hen, end de ærede Damer egentlig synes at ønske; de tendere jo til, at Manden, som vel i Reglen bringer den største Del af Formuen ind i Fællesskabet, og som i hvert Tilfælde ved sin Erhvervsvirksomhed skaffer det økonomiske Substrat for Ægteskabet, jo derfor maatte, naar han saaledes til en vis Grad skulde gøres umyndig med Hensyn til Fællesskabets Ejendele, i langt videre Omfang end hidtil har været Tilfældet, og end Tilfældet vil blive efter Loven, som her foreligger, ved Ægtepagt sørge for at sikre sig, at det, han indfører i Ægteskabet, vedblev at være hans Særeje. Man vilde ved en saadan Bestemmelse nødvendig drive Parterne til at sørge for, at alt, hvad Hustruen indbragte, blev hendes Særeje, og alt, hvad Manden paa sin Side indbragte, blev hans Særeje; men saa maatte man vedtage en Bestemmelse til, nemlig det, at hvad Manden erhvervede, skulde blive hans Selverhverv paa samme Maade som det, som Hustruen erhvervede. Som Loven nu er, er der en Bestemmelse — og det have vi fra en tidligere Lov — om noget, der hedder Hustruens Selverhverv, som hun skal kunne raade over; men der er ikke noget, der hedder Mandens Selverhverv, og skulde nu ogsaa Hustruen raade over Mandens Selverhverv, men Manden ikke over Hustruens, synes jeg nok, at man vender helt op og ned paa Forholdet.

Der er ogsaa rettet en Bebrejdelse mod Lovudkastet og vil ogsaa ogsaa blive rettet mod det Udvalg, som har siddet til Overvejelse af denne Sag, og det er, at der slet ikke i Lovudkastet findes Bestemmelser om, hvorledes Forældremyndigheden, Forældreretten skal udøves. De Kvinder, der have skrevet om Sagen og interesseret sig for den, sige, at der er et Punkt, hvor Kvinden skammelig forurettes. Lad være, at Manden har mere Forstand paa Formuen, sige de, og at der derfor kan indrømmes ham en Fortrinsret i saa Henseende; men naar vi komme til Børnene, naar der er Spørgsmaal om at raade over deres Optragelse og Skæbne, saa staa de vel Moderen nok saa nær som Faderen, og hun maa vel anses at have mere Forstand derpaa end

Manden, og det er da en skammelig Bestemmelse i vor nuværende Lovgivning, at Manden ogsaa der skal være eneraadig. Derfor mene vi, at man med Hensyn til Forældremagten enten skal indføre, at hver af Forældrene kan træffe Disposition paa egen Haand, eller at der i hvert Fald ikke maa kunne træffes Disposition, uden at begge Forældre ere enige, og ere de ikke enige, skal man have Familieraad, Opmand osv. Jeg tror, at der er særlig et Punkt, hvor de gode Damer, der stille disse Forlangender, skulle være forsigtige, thi det er klart, at naar man etablerer et saa upraktisk og uheldigt Régime, som her er Tale om, maa det i første Linie gaa ud over Børnene. Der vil ikke kunne træffes nogen fornuftig Disposition over Børnene, før Forældrene, der maaske ere ragede uklare paa dette Punkt, ere blevne enige. Lad os tage som Eksempel det simple Spørgsmaal: Hvor skal jeg sætte min Søn i Skole? Faderen vil have Barnet i een Skole, Moderen vil have det i en anden. De kunne ikke blive enige, og Resultatet bliver saa, at Barnet kommer slet ikke i Skole, i alt Fald ikke i lang Tid. Saaledes kan det gaa i mange Tilfælde. At henvise til Familieraad og Tredjemand nytter jo ikke. Den Forfatterinde, jeg sigtede til, siger udtrykkelig: „Det er jo en bekendt Sag, at naar to Ægtefolk ere rigtig voldsomt oppe at skændes, og saa en Tredjemand tager den enes Parti, saa blive de som oftest Venner og vende sig mod Tredjemanden“. Den Institution synes jeg ikke er anbefalingsværdig.

Jeg tror altsaa, alt vel overvejet, at dette Lovforslag, naar det vedtages her, som det foreligger og gaar over til det andet Ting, giver det et saadant Maal af Fremskridt og i den Grad udøver Retfærdighed, navnlig over for Kvinderne, at man godt kan blive staaende derved i meget lang Tid, og jeg tror, at de Krav, der stilles til os om at gaa videre, ere ikke vel gennemtænkte og ville hverken være i Kvindens eller i Børnenes Interesse i Ægteskabet. Jeg anbefaler derfor at stemme for alle Ændringsforslagene.

Justitsministeren (Rump): Om min Stilling til Ændringsforslagene skal jeg udtale mig kort, idet jeg kan omtale dem under et. En Del af Forslagene ere jo kun Redaktionsændringer. Som den meget ærede Ordfører paaviste, gaa forskellige af Ændringerne kun ud paa tydeligere at udtale den Mening, som upaatvivlelig allerede har ligget i Lovforslaget. Saa bliver der